

IVA KUČEROVÁ

MOTÝL

**LOVIŤ
ALEBO NEBYŤ**

Iva Kučerová

LOVIŤ ALEBO NEBYŤ

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Copyright © Iva Kučerová 2009

Design © Milica Doláková 2009

Cover photo © Isifa 2009

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2009, 2010

ISBN: 978-80-89199-87-7

Vytvorenie elektronickej verzie Dibuk, s.r.o., 2010

KNIHA PRVÁ

Kapitola 1.

Nápad

Pohľad na rozospatý ksicht ma bezpečne dostal z kúpeľne do kuchyne.

Voda na kávu sa už varí a moje zalepené oči sa zabodávajú do kalendára. Áno, ďalší blbý deň. Ale ten dátum mi niečo pripomína. Bože, veď dnes je to presne rok, čo som sa rozišla s Robom. To hádam ani nie je možné. Prešiel celý rok a nezjavil sa nikto, kto by mal záujem ma milovať. Alebo aspoň sa o niečo pokúsiť. Keď už nie duševné splynutie, tak aspoň vzplanutie vášni. Pche, môžem sa dať vypchať, lebo už rok ma nič iné nevyfutovalo. Fuj, aká hnusná som sama na seba!

Voda je hotová. O pár minút budem aj ja. V tento výnimočný deň netreba nič predlžovať.

Presúvam sa do ľavého pruhu a v hlave zase kopec hovadín. Aj tá sprostá reklama, aj tam musí furt niekto sexovať a zamilovávať sa. Že vidia sa v autách na križovatke a on ju potom čaká s kyticou. Ježišmária, ľudia, kde to žijete? Komu sa toto kedy stalo?!

Môj samonasierací mechanizmus funguje spoľahlivo. Takže ako prvé hľadám upokojenie v tajnej zásuvke. Emaily nabiehajú a ja zatiaľ rozbaľujem prvú dnešnú Milu. Čokoterapia musí byť.

„Cau, Beta, tak ako večer? Este tu kysnem, tak keď si to rano precitas, hneď mi daj vedieť. A nehlc tie kekse! Cmug, moja.“

Jaj, ešte aj ty začínaj. Ale aspoň prvá pozitívna správa dnešného dňa. Je nepárny piatok. A to znamená, že... tešíiiiiim saaaaa!

Kaťuša je skvelá baba. Sice mi hovorí, čo jej na jazyk príde, ale načo sú kamošky? A perfektne k sebe pasujeme. Vyrovnáva mi bilanciu. Ja – počet chlapov 0. Ona – večne sa potáca medzi dvoma. Tak teraz neviem! Je lepšie nemať nikoho a mať svätý pokoj, alebo prijímať ako vesmírny satelit lásku zo všetkých strán a nevedieť sa rozhodnúť? Hmm, hmm, keby tie dva vysielачe stáli za to, tak asi možnosť „b“.

Tramtadá, dnes to vyzerá len na bilióntristotisíc zadaní, super, bude čo zapíjať. Ak by si niekto myslel, že práca v eventovke vlastne ani nie je práca, nech sa páči, moja stolička je ešte vyhriata a pribalím aj ten nedojedený kúsok Mily. Mala by som hodiť do seba ďalšiu. Budem potrebovať fakt veľa energie...

V schránke opäť more letákov. Bude psovi do záchodíka. Chúďatko guľa očami, mechúr ju už asi tlačí do hlavy. Zbehnem s ňou rýchle na krátky proces. Postávam pri trávniku a v hlave zas tie blbé myšlienky. Dnes sa toho už asi nezbavím. Koľkokrát som očumovala susedov venčiacich psov, moja Brina nemá problémy sa zoznámiť s akýmkoľvek ňufákom. Vlastne podľa lokalizácie jej záujmu by som mala povedať s akýmkoľvek zadkom. Ale majitelia nič. Sem-tam nejaký úsmev, milá poznámka, akože nesťažujem sa – ale pozvanie na kafe? To by sa Brina uvenčila na smrť, keby mala čakať, kým ma dakto zbalí. Čo mám robiť, keď na jednohubky nie som, bez lásky mi to proste nechutí a tá láska neprichádza? Akože normálna ženská ako ja a takto nevyužitá! Veď už budem machom zarastená. A keby len to – absencia mužskej spoločnosti sa prejavuje aj znížením frekvencie holenia nôh. A nechcete ani vidieť, aké gačky nosím. No, mám nádherných 29, váhu aj výšku akurát, vlastne všetkého mám akurát. Akurát tie vzťahy...

Minule sa niekoho v telke pýtali, že ako to zvláda, tri mesiace bez sexu. V rámci nejakého očistného programu, ktorý si dotýčny naordinoval. Toto ma vážne vtedy pobavilo. Čo sú to tri mesiace?! Mňa sa už dávno nikto nepýta. Asi si zvykli. To je tiež príznak, že som už zrejme v kategórii beznádejný prípad. Ale čo mám robiť, ísť na ulicu a kričať: „Chceš so mnou chodiť“? Už som možno vyškrtnutá aj z počítania národa. Nezúčastňuješ sa na reprodukčných aktivitách, nepatríš do civilizácie.

Veru, aktivita. S tým musím niečo robiť. Aktivita je základ. Doteraz som to brala tak, že čo príde, to bude. Že nebudem nič znásilňovať. Ale keď to pôjde takýmto štýlom, budem pomaly rada, keď ma niekto znásilní.

Ach jaj, už začínam mať ozaj debilné nápady. Treba nevyužitú energiu nasmerovať niekam inam. Veď večer poriešime. Trocha máty v mojite a hneď prídu fresh ideas.

„21.30 pod Michalskou. Mima rezervovala stôl v Havane. tesim sa. caf!“

Mima je zlatičko. Šikovná, aktívna, múdra a tak veľmi chápacá. Chápe všetkých a všetko, najmä svojho skvelého muža. Už tri roky vydatá a stále ho rovnako ľúbi. To je také krásne. Aj ja chcéeém!

Posadali sme si na mäkké sedačky, nahodené v sexy handrách (novoročné výpredaje, no nevyuži to) a bojová porada sa začala.

„Baby, mňa už to nebaví. Ja sa tak strašne chcem zamilovať.“

„Mojaaa...“ Mima vie, že potrebujem očné pohladenie. Ja pre to revať nebudem, ale taký chápacý pohľad padne dobre. „Mám nápad.“

„Aký? Na nákupy do Viedne?“ Kaťuša oživa.

„Daj teraz pokoj s nákupmi. Riešime vážne veci. Tuto Betka stráca zmysel existencie, potrebuje pomoc.“

„Však nákupy vždy pomohli. Šopingterapia, najlepší liek.“ Kaťuša sa usmieva, ale už viem, že sa obe telepaticky na niečom dohdujú. Vy mrchy, zas chcete na mne niečo testovať?

A Mima spustila:

„Akákoľvek náhoda a voľný priebeh je v tvojej situácii blbosť. Nič to neprinieslo, preto túto cestu vylučujem z ďalšieho testovania. Treba vypracovať stratégiu. Zámer je jasný, takže prvý krok bude určenie cieľovej skupiny a lokalizovanie miesta jej výskytu.“

No super. Mima si tie svoje marketingové bláboľy dotiahla aj na dnešné stretko. Ale ona je v práci jednotka, tak prečo to vlastne neskúsiť? Možno to vyjde práve takto.

S nadšením objednávam prvú rundu a začínam sa obzerať po bare.

„Hmm, čo povieť na toho tam?“ nenápadne ukazujem na tmavého sympáťáka pri okne.

„Stop, stop, unáhlené rozhodnutia sú veľmi riskantné. Najprv tá cieľová skupina, zabudla si? To tvoje jediné kritérium, ktoré si mala doteraz – aby to bol muž, je dosť málo.“

Neskutočné. Mima vytiahla z kabelky diár, hodila na mňa prísny pohľad a začala spisovať. No jasné, pani CEO. Dám vám podklady na vypracovanie projektu.

„Mal by byť pekný. Teda aby som nebola taká povrchná, pekný

duševne. Ale musí ma aj zaujať, na prvý pohľad, nech ma baví sa naňho pozeráť. Upravený, voňavý, trochu džentlmen, ale aj s nádychom rebela...”

„Orlando Bloom, mám jeho číslo, chceš?“

Hahaha, Kaťuša vie byť niekedy fakt vtipná.

„Dievčatá, vráťme sa na zem a poďme k veci.“

„Veď, aby bol sexi, to nie je od veci.“

„Okey, okey, tak mal by pracovať v nejakej zaujímavej oblasti. Vzdelaný, inteligentný, sčítaný, taký, čo bude rád chodiť do práce, nebude mi píliť uši nadávkami na šéfa a nanič robotu. A bude si na seba zarábať.“

„Workoholici, fuj, tí vedia zasúvať, ale len USB kľúč.“

„Kata, ty hovädo!“

Smiech preruší vibrovanie telefónu. Prečo mi ešte aj tie vibrácie musia pripomínať...

Toto číslo nepoznám.

„Ahoj, tu Marek.“

„Aký Marek?“

„No, z toho stretnutia v meste. Spomínaš? Dala si mi číslo.“

Ježišmária, už viem. A fakt som mu dala číslo? Ja krava. A prečo mi volá práve teraz?

„Napadlo mi, že ti zavolám. Bol som včera v Auparku a...”

Nie, nie, nie! Už som vedela, čo povie. Toto je nejaká karmická pomsta.

„Môžem poprosiť ešte jedno mojito?“

Kapitola 2.

Stretnutie

„Napadlo mi, že kúpim lístky na to predstavenie, čo si chcela vidieť. Vlastne, aj ja som mal v pláne na to ísť, ale nikoho som nezohnal, tak prečo by sme nemohli ísť spolu?“

„No, ale... (čo teraz povedať? Také to klišé, ako sa hovorí, keď vám niekto dáva totálne trápny dar – óó, nemusel si si robiť také starosti?)... vieš, ja neviem, či budem môcť...”

„S termínom si nerob starosti, dá sa to vymeniť za iný. Ved' si to chceta vidieť, nie?“

Čo s takýmito chlapmi? Ja viem, že s ním nechcem ísť, a on musí byť totálny retard, ak to nevie tiež. Bože môj, presne takto to vyzerá, keď sa do zoznamovacej misie pustí moja matka. A to ešte so synom kamarátky, ktorú nevidela sto rokov a jeho naposledy asi vtedy, keď na ňu vykúkal z kočiarika. Čo neostal tam, kde bol doteraz? Museli sa trepať práve po tej ulici, kde ja s mojou čínorodou matkou?!

Z týchto nebezpečných úvah ma vyrušil Katin hlas.

„Nejaký frajer na drôte?“

„Tomu ver!“

Musím ho nejako spacificovať: „Dohodneme sa neskôr, ok? Teraz nemôžem hovoriť. Čau!“ A je to!

Na toto nemám nervy. Keď túžim po niekom normálnom, tak akoby z neba zhadzovali samé takéto exempláre. Ešte keď sme boli na strednej, tak sme si s kamoškou v triede plnej podobaných spolužiakov dodávali optimizmus heslom, že na sto otrasákov pripadá jeden fešák. Kvóta prvej kategórie je dávno vyčerpaná, ale v tej druhej je stále nejaký deficit.

„Ach, baby, pomoc. Mama dala moje číslo synovi svojej kamarátky z detstva a ten vyzerá ako z katalógu Správny chlapec, ale ročník 1982. A teraz ma tento testosterónový zázrak pozýva do divadla.“

„Si si istá, že nevyhovuje žiadnej z našich kategórií?“ Mima, pragmatická ako vždy.

„Chceš ma zabiť? Jedno rande s ním a mám doživotnú traum!“

Do divadla sme šli o týždeň v piatok. Mime sa nedalo protirečiť. Vraj v každom mužovi sa dá objaviť niečo krásne. Začínam o tom vážne pochybovať. Tento chlap je úplne mimo. Oblečený ako Mr. Bean (zelené ponožky, kde toto ešte predávajú?!), vlasy zopnuté v cope gumičkou zošúľanou zo siloniek (akože fakt!) a na pleci kabela (presne taká, akú sme nosili ako deti v škole na dňoch plynového poplachu). Čo v nej trepal do divadla, to sa asi nikdy nedozviem. No, aspoň že tá hra to zachránila. *Fetišistky*

môžem odporúčať. Fakt dobré. Určite lepšie ako tie pokusy o dialóg, o ktoré sa tam niekto neúnavný a hlavne nechápavý pokúšal.

Ruka na mojom kolene:

„Mama mi vravela, že nemáš partnera.“

„Vieš, ja si vlastne ani nikoho nehľadám.“

V živote by mi nenapadlo, že túto vetu niekedy poviem. Ale osud vie byť fakt škodoradosný.

„A to chceš zostať sama?“

„Chystám sa na Island, preskúmať tamojšiu alternatívnu hudobnú scénu.“

Niekedy mávam celkom dobré nápady. Jasná veta, aby pochopil, že nemá nádej, nie?

„Aha. A kedy sa vrátiš?“

No, čo povedať na toto?

„Ale, Beta, čo ty tu?“

Tento hnusný piskľavý hlas poznám. Kolegyňa Lena. Dosť že na ňu človek musí pozeráť v práci, ešte aj tu, vo svätostánku kultúry, sa mi bude pod nohami motať táto nekultúrna kreatúra.

„Zoznámiš ma? Vidím, že máš zaujímavú spoločnosť. Aký originálny mladý muž... Teší ma, ja som Lenka. Betina dobrá kolegynka...“

Ha ha ha, teraz fakt neviem, čomu udelím cenu Vtip večera. A k tomu ten Lenin pohľad, čo jasne hovorí: ďalší muž, čo neobjavil kúzllo môjho štyridsaťročného lona – sem s ním, ale rýchlo.

„Lena, fakt nemám čas sa tu s tebou vybavovať. Ponáhľame sa.“

„Ale no, po dobrom divadelnom kúsku predsa treba trošku poprežívať dojmy.“ Kde tá na toto chodí?!

„A kto vyberal hru? Áá, vlastne že sa pýtam – veď tu píšu: súčasná story o lokálnej mediálnej hviezde s globálnym imidžom. No a naša najväčšia hviezda Betka predsa nevynechá hru napísanú na jej počesť.“

„Tak potom ste jediná, ktorá nevie, že najväčšia hviezda má pred priezviskom Marianna.“

Ale, jedna nula pre teba, Marek. Nezdáš sa.

Ale tú smsku aj tak musím napísať. Nebudem ho vodiť za nos. Nemala som gule povedať mu to naživo, tak aj keď je to hlúpe, smsky dokážu zachrániť situáciu. Fakt nie je o čom, o päť rokov mladší, z úplne inej galaxie, ešte stále študuje, podľa jeho reči sa zdá, že mu to ani nikdy nezapne a z tej paródie na bozk, čo vyrobil pri odchode, je mi jasné, že sa bozkáva ako nadržaný krtko. A toto všetko si veru rada nechám ujsť.

„Prepac, ze takto, ale asi bude lepsie, ak budem uprimna. Nemyslim si, ze ma zmysel nieco medzi nami rozvijat, kedze sme kazdy uplne iny. Som presvedcena, ze si coskoro najdes skvele dievca blizsie tvojemu vkusu. A moje cislo mozes vymazat. Dakujem. A pekny vecer este. Betka“

Celkom diplomatické, nie? Na toto sa nikto nemôže uraziť. Tak, a je to za mnou.

V smskovom ošiali som dala vedieť, ako to dopadlo, aj Mime a Katke. Bolo mi jasné, že už majú pripravené riešenie, tak som sa začala psychicky pripravovať na ďalšiu skúšku odvahy. A súdnosti.

Mima zareagovala ako prvá:

„Je jasné, že nebol tvojou cieľovou skupinou, čiže musíme prikročiť k ráznejšiemu vymedzeniu. Ak chceš naraziť na ozajstné kapacity, musíš ísť niekam, kde sa nachádzajú. Džentlmeni na úrovni, elegantní muži s vyberaným vkusom. Presne to je ono! Peťo chodí na stretnutia s partnermi do jednej reštiky, skvelé prostredie, atmosféra, fakt extra spoločnosť. Počkaj, ako sa to volalo... Caribics. Poznáš? Tam pod hradom.“

„Jasné, že poznám. Čo tam dva kusy mŕtvej ryby s nejakou buriňou stoja aspoň stovku, to myslíš, nie?“

„Drahá, keby si lovila v takomto rybníku skôr, nemuseli by sme to teraz riešiť. Takže – nechcem počuť ani slovo. Pekne sa nahod' a choď si tam hneď zajtra vybaviť pracovnú večeru.“

„A s kým, to mi nechceš povedať?“

„S obchodným partnerom, ktorý ti žiaľ, zavola, že nemôže prísť. A ty už budeš mať objednané víno, budeš sama, a ja verím tomu, že sa objaví nejaký hrdina, čo ťa bude chcieť zachrániť.“

„No to je naozaj výborný nápad. Lepší nemáš na sklade?“

„Moja, chceš chlapa alebo nie?“

Odpoveď je jasná. Nahodila som Hugo Boss kostým, ktorý ma minulý rok stál mesiac bez večerí, a napelešila som sa k jednému stolíku, pekne všetkým na očiach. Rizling ma už pomaly začína rozohrievať, a tak sa púšťam do hereckej etudy o čakajúcej biznismenke. K dokonalosti mi chýba už len nejaký Wall Street Journal.

Odzrazu periférnym zrakom spozorujem pohyb neďaleko stola. Zdvihnem hlavu a – to bolo to posledné, čo som mala urobiť.

„Betuška, si to ty? Taká som rada, že ťa vidím. Ako dlho si sa už u nás neukázala! Hľadám aj rok tomu bude. Neprisadneš si ku mne? Karola bolí hlava a mali sme rezervovaný stôl na výročie, tak som došla aspoň ja. No pod' sem, veď nikoho nečakáš, nie?“

Anjeličku strážničku, kde v riti zase si? Toto sa mi asi sníva. Ja viem, že nie som veľmi poslušné dievčatko, ale takýto trest si nezaslúžim.

Dnes ma tu mal predsa zbaliť úžasný, skvelý, výnimočný muž. A toto, čo je? Ovoniavam víno, hľadám stopy nejakého halucinogénu.

Ale nič.

Iba Robova mama priamo predomnou...

Kapitola 3.

Správa

„Zdravím...“

Pozerá na mňa a usmieva sa. Matky po päťdesiatke sú fakt špeciálna kasta ľudí. Pre ne budú synovia stále len malé deti, ktorým, ak náhodou trochu neposlúchajú, stačí dať po zadku a všetko bude zase po starom. Tváriť sa „nič sa nestalo“ vedia dokonale. Čo tam po nejakom blbom rozchode.

„Nevyzeráš veľmi dobre, nejaká si bledá a pochudnutá. Mala by si poriadne jesť.“

Je to len zdvorilostné gesto, alebo si naozaj myslí, že túžim po jej radách?!

Snažím sa o ústup z bojovej línie: „No, vlastne aj idem na večeru, ale pomýlila som si reštauráciu. A už ma čakajú...”

„A ani sa neopýtaš, ako sa má Robko?“

Absurdnejšiu otázku by som nevymyslela.

„Každý máme už svoj život, a on je iste spokojný.“

„Ale prosím ťa, ako môže byť spokojný bez rodiny. Keby si si ho udržala pekne doma, mohli ste mať už teraz deti a nemusel by behať kade-tade po svete. Ale vy moderné ženy...”

Tak dosť! Toto naozaj nepotrebujem počúvať.

„Nejako mi nie je dobre. Zavolám si taxík.“

„Nie si tehotná?“

Ona fakt nie je normálna.

„Majte sa!“

„Aj ty, Betuška. Dúfam, že sa čoskoro zas príjemne pohovárame.“

Ja nie.

„To Bacardi je hnusne teplé.“ Máme všetky tri zraz u Mimy a zapijame akúsi divnú príchuť dnešného dňa.

„Mala som ho schované v skrini. Peťo nemá rád, keď takto posedávame pri drinku, vraj len vymýšľame sprostosti a zabíjame čas.“

„No v podstate nie je ďaleko od pravdy.“ Kaťuši sa to zrejme zdá náramne vtipné. „Nabudúce dáme spicha u mňa, ja môžem zaplniť chladničku fľašami od vrchu až po spodok a nikomu to vadiť nebude.“

Z letargického posedávania ma prebral zvuk zvončeka. Znel celkom naliehavo.

„Čakáš aj niekoho iného?“

„To je určite správca. Mal prísť skontrolovať radiátory.“

Kaťuša bola rýchlejšia. Otvára dvere a vpúšťa dnu neskutočného sympáťáka. Ako ten inštalatér zo Zúfalých manželiek. To je ako sen.

„Dobrá večer, prepáčte, že takto neskoro, ale...”

„Ó, to vôbec nevadí.“ Kaťuša nemárni ani minútu. „Začneme v kuchyni, ok?“ a už tam svoju obeť spokojne vedie.

Mime to vôbec neprekáža. Vlastne vyzerá, akoby to ani nevní- mala.

„Mima, čo je, trápi ťa niečo?“

„Peťo.“

„Ale nie, ten vždy úžasný a dokonalý Peťo? Čo spravil?“

„Nič. Nerobí nič preto, aby sme mali dieťa. Ja nechcem viac čakať. Nemám už dvadsať, a aj v robote to v pohode zoberú. Ale on sa o tom nechce ani rozprávať. Že na to máme ešte kopec času.“

Dnes visia vo vzduchu samé tehotenstvá. Atmosféru ako vždy odľahčila Kaťuša.

„Aj ja chcem dieťa. S týmto tu. Dokonalý genetický fond.“ Nad- šene sa usmieva a ukradomky stále nazerá do kuchyne.

„Moja, ty sa staraj, aby si neporodila dvojičky a každé inej ná- rodnosti. Tvoja mamka by ten pohľad do perinky neprežila.“

„O mňa sa neboj. Rieš seba. Mesiace vyplakávaš, že nemáš chlapa, a keď ti pride jeden úžasný ako na zlatej tácke, tak kašleš naňho.“

Zachránila ma Mima.

„Nevšimla si si pri tom zízaní na neho obrúčku? Jeho žena je fakt milá. A nedávno sa im narodila dcérka.“

„Mima, neboj, aj na Peťu to isto skoro príde...“

Pripadalo mi to hlúpe. Stále tu riešime len moje túžby a čo Mi- mina túžba po dieťati? No bez Peťu to nevyriešime.

„Hmm, taká škoda,“ Kaťuši správca nejako neschádza z hlavy. „Idem ho ešte skontrolovať.“

S Mimou si miešame druhý drink.

„Takže, potrebujeme niekoho pekného, inteligentného a slobod- ného.“

„Áno, a jeho matka by mala bývať aspoň sto kilákov odtiaľto. Pre prípad rozchodu.“

„Ešte si si ani s nikým nezačala a už myslíš na rozchod. Takýto negativizmus vysIELa žiarenie, ktoré mužov odpudzuje.“

„Ja nevysIELam žiadne žiarenie, proste sa chcem len zamilovať. A nechápem, prečo je to také ťažké...“

„Neboj, mám ďalší nápad.“

Plán bol jednoduchý. Obehnem pár architektonických štúdií, vyberiem si to, v ktorom bude najzaujímavejšie mužské osadenstvo a objednám si návrh novej kúpeľne. Potom si to rozmyslím a architekta ako ospravedlnenie pozvem na večeru. A je to.

V nedeľu večer sa mi to zdalo skvelé. Ale prečo pondelkové rána dokážu všetko pokaziť? Pondelky sú fakt hnusné. A najhnusnejšie sú u šéfa na koberčeku.

„Bety, ten event, čo ste riešili v Pezinku, volal mi dodávateľ, že tie rozpočty sú nereálne. A event má byť o dva týždne, však? A ako chcete navýšenie vysvetliť klientovi? Chodte to, prosím vás, vybaviť!“

Ach jaj, pondelkové rána. Plné cesty, depresia z toho, že sme cez víkend zas nestihli všetko, čo sme chceli. A u niektorých aj mierna opica. Ale aspoň skočím po stretku na nejaký dobrý obed do Zámockej vinárne.

Parkovanie prebehlo bez problémov. Dúfam, že tak prebehne aj stretnutie. Usádzam sa v zasadačke a čakám na príjemnú pani, s ktorou sme rozpočty dohadovali. Ale odrazu vojde vysoký, skvele nahodený chlapík.

„Teší ma, Marián, kolegyňa vám zrejme o mne hovorila. Dnes nemohla prísť.“

Aha. Nehovorila, ale čo už. Celkom príjemná zmena.

„Aj mňa teší, Alžbeta. Ale volajte ma Bety.“

„Takže, Bety, poďme na to.“

To som jáá, tvoja smská, to som jáá, tvoja smská...

Ja som si nevypla telefón. Doriti. Trapas!

„Prepáčte...“

Moja hanba je veľká, ale zvedavosť ešte väčšia.

„Daj mi sancu. Myslim, ze nase zivoty sa nepretali nahodou.“

Môj bože, čo je toto?

Kapitola 4.

Návšteva

Dostali ste už niekedy smsku, ktorú ste v prvom momente absolútne nepochopili, nedošlo vám, od koho je ani po minútovom zízaní na číslo odosielateľa a čas jej príchodu už ani nemohol byť nevhodnejší? Tak presne viete, čo mi práve beží hlavou. Netušila som, že v okruhu známych, ktorým som zverila svoje číslo, je niekto schopný a ochotný vyplodiť takúto sprostosť.

„Ehmm...”

Skoro som zabudla na nového známeho.

Vraciam sa do reality: „A kde je vlastne vaša kolegyňa? Chcela som s ňou prebrať jednu dôležitú vec.“

„Na služobnej ceste.“

„A kto iný mi môže pomôcť s týmto projektom?“

„Napríklad, ak by ste o to mali záujem, tak aj ja.“

Teraz som si ho všimla ešte lepšie.

Vyzývavý úsmev, krásne modré oči, a fakt dobrý parfém. Dôležité veci mám očakované, môžeme pokračovať.

„Ale áno, vašu pomoc prijmem veľmi rada.“

„Viete, vaša spoločnosť nám pri tomto projekte aj napriek predbežnej dohode enormne zvýšila ceny za rovnaký objem služieb, čo má, samozrejme, negatívny dopad na ďalšiu spoluprácu s naším klientom...”

„Takže hlavný dôvod vašej návštevy je nižšia cena.“

„Dôvodom je snaha o vysvetlenie a dohodu...”

„Ktorej cieľom má byť nižšia cena, nie?“

Typický obchodník. Rýchle k veci, načo sa zabávať rečičkami. V posteli je určite taký istý – zhodiť sako, rozopnúť nohavice, nadvihnúť sukňu. Veď cieľ je jasný, tak načo strácať čas?

Zas mi myšlienky utekajú zlým smerom. Sústred' sa, sústred' sa, sústred' sa!

„Budem veľmi rada, ak naša debata povedie k uspokojeniu oboch strán.“

Zdalo sa mi to, alebo som to fakt povedala? Uspokojenie, nie!

Kdesi som čítala, že dve tretiny mužov už mali milostný pomer v práci. Ako to asi funguje? O dve percentá ho musíme stiahnuť – stiahni si tie nohavice, áno, ach – a ceny za ten mediálny priestor musíme ešte vybartrovať, ó áno, ešte, ešteéé...

Fakt šťastie, že neexistuje čítačka myšlienok.

„Viete čo? Áno. Chcem nižšiu cenu. Nie som ochotná zaplatiť vám ani o korunu viac. Stanovili sme si jasné podmienky. Ste ochotný ich dodržať, alebo mám nájsť iného dodávateľa?“

Tak! Nebudem sa s ním babrať. Aj ja to mám rada rýchlo a natvrdo.

Popoludnie v práci ubehlo bez problémov. Ako vždy, keď sa rokovanie podarí. Ešte vyplniť time sheet, odpísať si výdavky a môžeme ísť domov. Alebo žeby na nejaký nákup? Iba taký maličký, len si spraviť radosť nejakou drobnosťou.

V Avione bolo ako vždy zhromaždenie národov a maličkým darčekom bola nakoniec nová vôňa. A kafčo. Caffé Latté, to milujem. Pokojnú chvíľku s kávou preťal hnusný zvuk mobilu na susednom stolíku.

Pripomenul mi moju rannú smsku. Skoro som na ten literárny skvost zabudla.

Rozmýšľaj, kto to posíela? Čo, ak je to omyl? Pošlem naspäť smsku s otáznikom. A vtedy mi to došlo. Marek. Jeho číslo som si hneď po tom pamätnom večere vymazala, ale on očividne nie.

Panebože, za akú šancu to ten neosvietenec oroduje?!

Nebudem mu odpisovať. To je najlepšie.

Hneď ako chlapovi odpíšete, začne vás on zasypávať ďalšími smskami, nelogickými argumentmi, mužskými výčitkami a inými ničiteľmi ženských nervov. Najlepšie je prestať a kašať naňho. Nech si nerobí nádeje. Premýšľam a pomaly prechádzam s vozíkom medzi regálmi.

Jogurty, rožky, šunka, reďkovky,

Hádzem do košíka aj nejaké chipsy, dobre padnú večer na upokojenie. Hmm, aj víno? Nie, krot' sa, včera sme mali dosť.

Telefón znovu zapípal. Dohodla som sa sama so sebou, odpisovať nebudem. Ale prečítať si môžem.

„Ahoj, lienka, jak mas? Mati spominala, ze ta stretla v restike. Neprehanaj to s tym bojkotom domaceho varenia. Nik ta nebude chciet :)“

Robo?!

Kde je tá ulička s vínom?

Pozerám z okna do tmy. Vo väčšine okien sa ešte svieti, stačilo by vziať ďalekohľad a môžem vstúpiť do cudzích životov. Láska, nenávisť, ľahostajnosť, šťastie, depky, domáca pohoda, stereotyp, nuda, závisť, partnerská podpora, hádky, bitky, milovania... všetko, o čo životu ide. A ty ho musíš žiť. Každý večer si ľahnúť s plnou hlavou myšlienok, ktoré neustále víria v unavených mozgových bunkách. Prečo sa to nedá vypnúť? Prečo musí človek myslieť aj na to, na čo vôbec nechce? Ak sa mi nepáči niečo na tele, idem do fitka a trénerovi poviem – chcem zhodiť zo zadku a stehien. Ale čo keď sa mi nepáči niečo, čo mám v hlave? Kam mám ísť?

Chcem si z hlavy vyhodíť Roba. Nie že by som ho tam stále mala v pozore, ale presne v takýchto momentoch je mi jasné, že mi tam ešte chvíľu bude zavádzať. Zmes ľútosti, smútku, nepokoj, nádeje, keď človek nevie, čo bude a hlavne, kedy to bude. A či vôbec...

V utorok ma pred prácou čakala Kaťuša.

„Mám prekvapko!“

„Kde? V kufri auta?“

„Tak tam by som ho dostala jedine zviazaného. Ale to by tiež mohlo byť zaujímavé.“

Začalo mi dochádzať, že prekvapko bude asi živé a určite nie štvornohé.

„Lístky do kina. Nejaká ťažká romantika. No a idem ja s Benym a tyyyy...“

„A jaaa...?“

„S Marcelom.“

„A to je kto? Benyho objekt, u ktorého sa nepotvrdila tá správna orientácia?“

„Náhodou, dnes sme fotili novú jarnú kolekciu a on sa pozná s fotografom, a tak... Je úplne úžasný, sexy, je s ním strašná sranda a vôbec – v pohode pristal na dnešné rande naslepo.“

„A čo si mu nahovorila? Že máš kamošku, ktorej zostáva posledných pár dní života a on by mohol urobiť nejaký dobrý skutok?“

„Moja, prídeš a uvidíš!“

Marcel, Marek, Robo... Cynik by povedal, že aj tak je to jedno. Lebo každý má nejaké chyby, ktoré začnú po čase tomu druhému liezť na nervy.

Nechcelo sa mi ísť domov prezliekať, ak sa mu budem páčiť aj po osemhodinovom pracovnom strese, bude to aspoň dobrý začiatok. A zrkadielko pod nátlakom uznalo, že nevyzerám až tak strašne.

Ale on vyzeral fantasticky.

Príjemný. Galantný (ešte som to slovo nezabudla). Naozaj vtipný. Inteligentný. Slobodný (ach, chvalabohu).

Cítila som sa fajn. Smiala som sa. Zabudla úplne na všetko. A tešila sa ako malá.

Ani neviem, kedy odišla Kaťuša s Benym. Zobudila som sa, až keď nám čašník otrčil pred nos účet.

„Môžem poprosiť? Zatvárame.“

Žiarivé hviezdy, hrejivý chlad večera, ružové sny. Celá noc dýchala zvláštnou sviežou vôňou.

„Zavolám taxi. Kde bývaš?“

Lahké kroky, mám chuť vybehnúť na štvrté pešo. Akoby som zvládla všetko, akoby mi dala noc novú silu.

„Vďaka za pekný večer. Neverila som, že to bude také fajn.“

„Aj mne bolo potešením. Ale nie je ešte priskoro na rozlúčku? Čo tak pozvanie na čaj?“

Hmm, toto som videla v amerických filmoch. A vždy som to neznášala. Celý večer sa niečím nalievajú, tak prečo potom má chlap tú nutkavú trápnu chuť na nejaký čaj?

Nohy mám akési ťažšie.

„Môžeme zájsť na čaj trebárs zajtra. Poznám fajn čajovňu. Teraz som už unavená.“

„Ja ťa rád prebudím k životu. Bude to stať za to.“

Prečo sa mi ten jeho úsmev prestáva páčiť?

„Prepáč...?“

„Ty prepáč, ale ja som si myslel, že toto bude rande!“

„Ved' bolo, nie?“

„Nie sme malé decká, nehovor mi, že nevieš, čo znamená, keď si dvaja dospelí dajú rande. To som akože zbytočne zabil celý večer?!“

Tma noci na mňa prudko spadla. Všetko je odrazu akési čierne. A mesiac sa na mňa škodoradostne vyšciera.

Večer so mnou je zabitý čas? Tak presne toto som potrebovala!

Opäť pozerám do okien naproti. Svetia už len niektoré. Ako sviečky, ktoré aj tak raz zhasnú. Ako moje sny, ilúzie, nádeje. Vždy príde niekto, kto mi ich zhasne. Prečo je to také ľahké? Stačí jed- no sfúknuť a je po nich.

Čo je horšie, keď večer nemôžete zaspať, alebo keď vás ráno prepadne zvonenie budíka? A telefón do toho.

„Môžeš, prosím ťa, hneď teraz prísť?“

Keď mi Mima volá tak skoro ráno, asi to bude niečo vážne.

Sedím v aute a šúchanie vlhkou vreckovkou po tvári mi nahrádza rannú hygienu. Vybieham na druhé poschodie. Dvere mi otvá- ra riadne nabrúsená Mima. A za ňou stojí mladá uplakaná žena. Čo to má byť, zápis do klubu hysteriek, alebo nejaký zlý fór?

Kapitola 5.

Prekvapenie

„Konečne si tu. Ja už na to nemám nervy.“

Stojíme všetky tri na chodbe a na moju nevyspatú tvár sa ako na poslednú spásu upierajú oči tej neznámej. Snažím sa o nenápadné žmurkanie na Mimu – to je akože kto?

„Tak stalo sa tu niečo?“ chopím sa radšej vedenia netradičnej schôdze.

„Vlastne áno aj nie. Táto pani je manželka nášho správcu. Pa- mätáš, ten, čo tu bol v nedeľu kontrolovať radiátory. Vzala si do hlavy, že tu so mnou niečo mal a nedá si vysvetliť, že sa nič ne- stalo.“

No toto je sranda. Ja so svojimi problémami romanticko-erotickeho druhu tu mám riešiť žiarlivostné scény a vysvetľovať niekomu, že muži môžu byť aj verní a to, že sa večer motajú v cudzom byte, neznamená hned' nejaké zahýbanie.

„Je to síce trápne, ale aspoň vás predstavím. Bety. Jarka.“

Podanie ruky také nijaké, pohľady podozrievavé, a vzhľadom na situáciu sa nám slová „Teší ma“ nejako nedrali cez jazyk. Minimálne preto, že som teraz mohla ešte sedieť doma pri káve a pomaly sa zobúdzťať pri Teleráne.

Teraz už známa konečne prehovorila: „Možno vám je to trápne, ale ja naozaj neviem, čo mám robiť.“

Chcelo sa mi povedať – ísť domov a neotravovať slušným ľuďom rána. Ale k psychicky labilnejšej žene tesne po pôrode sa treba správať citlivo. Ktovie, čoho je schopná.

„Bety, zavolala som ňu, aby si jej potvrdila, že sa naozaj nič nestalo. Veď si tu bola.“

Aha, takže ja som alibi. Tak to by sa patrilo dať nejakú dôveryhodnú reč dospelej a zodpovednej osoby, ktorej sa dá veriť.

„Skutočne mi je ľúto, že máte takéto podozrenia, ale bol to obyčajný babský večer, a váš manžel naozaj len skontroloval radiátory a šiel preč. Nemusíte mať žiadne starosti. Vyzeráme vari ako ženy, čo kradnú iným mužov?“

Rečnícka otázka.

Ale fakt je to celé smiešne. Veď Mima je vydatá a ten chlapík býva o dve poschodia vyššie. Keď už, tak si predsa nebude hľadať milenca priamo v baraku.

„Ale podľa vás je normálne, keď chlap, čo má rodinu, ide v nedeľu kontrolovať inej žene radiátory, a ešte k tomu vtedy, keď jej manžel nie je doma? A vrátil sa celý vysmiaty a večer sa odmietol milovať, lebo že je unavenýýýý...“

A tak som sa aj ja stala svedkom veľkého náreku v priamom prenose. Ale to, že vešia cudzím ženským na nos, že jej muž s ňou nechce sexovať, ma dostalo ešte viac. Ktovie, ako dlho sú spolu, keď nechť manžela považuje za signál nevery. Ale veď ona si zvykne.